

HALMI Iván

Életféle

Színmű sok felvonásban

A szín üres.

Itt-ott olcsó bútor, szegényes környezet, hátul sötétből főszereplő előbújik, Apa heveny nikotinban, gyerek bög, közben karlengető Bajszos jobb 1-en be, átvonul, a jó mérániak a legszebb lovon, majd bombasüvítés, géppisztolyropogás, pinceszag, gyertyaégetés, suttymban néhány Verne is akad, és másik Bajszos beront, de sokáig marad... mindketten elcseszik, amiben bízunk, majd új bizalom fakad, de azt is leverik... tanulság: legyen melleden korona vagy csillag, a hatalom ellen tehetetlen vagy. Kicsit megáll az agy...

Közben gyerek ovi és sulis, aztán Patakon, neves állomás, tanárok tudományt, hazafiságot, becsületet, erkölcsöt és kötelességet csepegtetnek tölcserén át, majd érettnak nyilvánítják, beiskolázás, véletlenül egyetem, van már papír!

Indulás a nagy Életbe, szereplők létszáma nő, akad köztük sok jó nő, egyet választ, partner a sírig, a fej meg benő.

Munkában elismerést nem vár, de nem is kap, a jutalmat nem itt osztják, hiába van tudás, ha a nagy csárdában piros könyvecske nélkül nem lehetsz dudás. Igyekszik tenni a dolgát, a családnak enni kell, gyerekek cseperednek és ha úgy adódik a történelem, hát menni kell, de erős a gyökér és visszahúz, bántsa pestis vagy kolera vagy bármi csúz. (Ha netán elesel, kelj fel, az élet nem fenéig tejfel...) Hol van már Gilgames és Éden, több ezer év elment, mikor is voltak az első lépések? Jaj régen, nagyon, nagyon régen.

Lassan bot is kell már, hogy eljuss a szötökába, közben szabad merengeni, milyen is volt az éggel színezett nagy magyar tenger, és örülj, ha van néha katarzis, mit másik amatőr szereplő deklarál Thália deszkáján... bárhová is fordul a szekered rúdja, te csak ülsz a saroglyán, máglyarakás, mindig csak a falba ütközés és leégés. Hogy mi mindent tehettél volna!

De beleszóltak szervek, szarvak, ökrök és barmok, hogy mit igen és mit nem, közben elszállt a kékmadár és elszálltak a darvak.

Ma már túl sok a nem fontos... lényeg hogy nemzettél utódot, ültettél fát és írtál könyvet, ha netán a Styxen kell átkelni, hát ne ejtsél könnyet.

Lassan beszippant a Fekete lyuk, Brueghel ecsetjére való, a zsúri már a helyén, középen a főnök Úr, jobbán az Ács Fia, Péter bá beint és megszólal az angyalok harsonája, s megtudod, hogy több dolgok vannak földön és égen, meg hogy milyen is volt régen, mikor másról szólt a dal, s hogy ma már csak az a jó, ami neked jó, s hogy rohadt dolog, hogy bármit is, de utoljára... szorul a gyomor és homályosodik a szem, csak az a vég, csak azt tudnád feledni...

Lassú függöny.